

(Kort bemærkning).

Melchior (CD):

Jeg synes blot, at jeg ville sige til den venesæle hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg synes, han er lidt smålig med mig og med sit argument her. Under debatten er det blevet hævdet over for mig, at man i Tyskland beskatter disse beløb til tyske borgere. Det tør jeg ikke afvise med andet, end at jeg ved, at man i ministeriet for skatter og afgifter i fjor sommer, da jeg som led i begrundelsen for mit spørgsmål til den daværende skatte- og afgiftsminister undersøgte, om den af mig fremsatte påstand var rigtig, kom til det resultat, at det var den. Det er blevet mig fortalt. Det kan godt være, at man også dér har fundet ud af, hvis det forholder sig, som hr. Bernhard Baunsgaard siger, at hos tyske borgere i Tyskland beskattes det alligevel, men så har man altså dér været lidt mere storladen, end hr. Bernhard Baunsgaard vil være her. Derfor er hr. Melchior's påstand stadig væk rigtig, for det er ikke sammenligneligt.

Hvad tyskerne gør ved tyske borgere, det er tysk lovgivnings sag, men når tyskerne giver erstatning til udlændinge for smerte og nedværdigelse og tort og svie, som de har påført disse borgere, savner jeg stadig væk fra hr. Bernhard Baunsgaard og enhver anden et argument for, at man skulle stille danske ofre ringere end ofre på grund af nazismen i alle andre lande, der er naboer til Tyskland.

Men jeg skal ikke pindehugge, og jeg skal ikke tage flere korte bemærkninger, selv om jeg ser, at der er anmeldt flere. Jeg håber, at ministeren og regeringspartierne og det radikale venstre eller hr. Bernhard Baunsgaard alligevel vil være åbne, når vi i udvalget får oplyst størrelsen af problemet, antallet af mennesker, eventuelt deres alder osv., eller hvad man nu har mulighed for at redegøre for, at man ikke ved dagens debat vil have låst sig alt for meget fast, så vi måske kunne ordne en så lille sag. Og lad os så hellere for en gangs skyld, da det ikke har tunge økonomiske konsekvenser, for så ved jeg, at vi må passe på, være en kende for generøse fremfor at være en kende for smålige.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det lader jo altså til, at erstatningerne er fastsat under forudsætning af, at de beskattes. Derfor kan jeg stadig væk ikke komme bort fra, at hvis man skal gøre noget for nazismens ofre, så er det urimeligt kun at gøre det over for den del, der får erstatning fra tyskerne, og ikke over for dem, der i det hele taget får erstatning. Spørgsmålet må altså snarere være, om den erstatning, der udbetales, ikke bør sættes op. Det kan f. eks. gøres ved, at man giver dem et særligt fradrag, før skatten beregnes, men så må det gælde alle, ikke bare dem, der får erstatning fra Tyskland. Derfor er forslaget stadig væk efter min opfattelse urimeligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Karlskov Jensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af:

*Forslag til lov om radio- og fjernsynsvirk-
somhed [af Honoré (KrF) m. fl.]*
(Lovforslag nr. L 189. Fremsat 7/3 79).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

**Ministeren for kulturelle anliggender (Niels
Matthiasen):**

Kristeligt folkepartis radiolovsfor-
slag er det tredje i rækken af private radiolovsfor-
slag i indeværende folketingssamling. Det
første var SFs, og det andet var centrum-
demokraternes meget omfattende forslag om
ændringer. Retsforbundet har bebudet sit
tidligere forslag genfremsat, og de konserva-
tive har udtrykt håbet om at kunne fremsætte

[Ministeren for kulturelle anliggender]

deres eget forslag. Fremskridtspartiet har fremsat to forslag, hvoraf dog kun beslutningsforslaget om Danmarks fri radio vedrører radioloven. Når man hertil lægger det beslutningsforslag om Danmarks Radio 1 og 2, som de radikale lagde frem i 1977-78, så må man sige, at listen er lang og interessen overvældende.

Jeg finder ikke denne interesse for dette meget vigtige anliggende mærkelig, men forslagenes højst forskellige indhold viser vel med al mulig tydelighed, hvor forskellige synspunkterne vedrørende dette emne er her i tinget, og hvor vanskeligt det er at samle et bredt flertal for en udformning af de centrale afsnit i radioloven.

Kristeligt folkepartis forslag bygger ligesom SFs på det radiolovsforslag, som den socialdemokratiske regering fremsatte i december 1977, men i selve sigtet minder forslaget dog mere om centrum-demokraternes, idet de to forslag retter anklage mod Danmarks Radio for ikke at tage alsidighedsforpligtelsen med den rette alvor. Løsningsforslagene er imidlertid højst forskellige.

Kristeligt folkeparti foreslår Danmarks Radios monopol splittet og erstattet af en ordning, hvor indbyrdes uafhængige selskaber skal producere udsendelserne og dele sendetiden. Det er ikke helt klart, hvordan disse selskaber skal styres, ud over at de skal styres af forbrugerne. Ved siden af skal politiske partier og kirkelige organisationer have adgang til at producere udsendelser. Danmarks Radio skal dog vedblivende eksistere, dels som selvstændig producent, dels som et serviceorgan for andre selskaber og organisationer.

I det radiatoråd, som kristeligt folkeparti sammensætter, bliver der lagt op til indflydelse gennem partierne, gennem lytter- og seerorganisationerne, gennem produktionsselskaberne og gennem 3 faste repræsentanter for de kirkelige samfund. Forslagets radiatoråd adskiller sig navnlig fra det nuværende råd ved sin repræsentation af medlemmer fra produktionsselskaberne, ved sin indskrænkede repræsentation for lytterorganisationerne og ved repræsentationen for kirkesamfund. Det er klart, at hvis man gennemførte den foreslåede ordning, så måtte produktionsselskaberne repræsenteres, men jeg ville nok være betænkelig ved, at dette skulle ske på bekostning af repræsentationen for de egent-

lige brugere, altså lytter- og seerorganisationerne.

Kristeligt folkeparti stiller nok krav om alsidighed til de enkelte udsendelsesselskaber, men anfører i bemærkningerne, at programmerne naturligvis indholdsmæssigt vil blive præget af hvert enkelt selskabs grundholdning. Denne bemærkning tror jeg er noget meget væsentligt, og jeg ser en betydelig fare for en faktisk indskrænkning af alsidigheden og for, at mange minoritetsopfattelser ikke kommer til orde, fordi ingen længere vil tage hensyn til mindretal med en modstridende mening. Alsidigheden vil let blive til noget, som nogle andre må tage sig af.

Bl. a. af disse grunde kan jeg ikke tilslutte mig kristeligt folkepartis forslag til radiolov, men jeg vil da sige: lad nu det forslag og dets synspunkter indgå i de videre overvejelser om dette meget væsentlige emne, som forhåbentlig til slut vil resultere i en ordning, som et bredt flertal i tinget kan samles om.

Birte Weiss (S):

Hvis man skal rose kristeligt folkepartis forslag for noget, så må det være for dets konsekvens. For os at se er forslaget om at udlicitere sendetiden til bl. a. en række ministerielt godkendte radio- og fjernsynsstationer, til de politiske partier, til kirken og religiøse organisationer den yderste konsekvens af mistroen til Danmarks Radios medarbejdere og til Danmarks Radios ledelse.

Socialdemokratiet deler ikke denne mistro. Vi erkender naturligvis, at der kan ske fejl, og må også sige, at det ville være ganske mærkeligt andet i en så stor og hyppigt sendende institution. Vi mener naturligvis også, at disse fejl bør rettes, de bør berigtiges, og vi mener, at der skal være en altid kritisk og vågen opmærksomhed omkring udsendelserne, bl. a. sådan som det kommer til udtryk igennem radioens programudvalg.

Men jeg må også sige, at vi i socialdemokratiet finder, at alsidighedskravet i det helt væsentlige bliver opfyldt. Vi mener, at det er meget vigtigt, at alsidighed fortsat skal være defineret, sådan som det er det i den nuværende radioordning, det vil sige, at alsidigheden skal måles på det samlede programudbud og ikke slavisk på den enkelte udsendelse.

[Birte Weiss]

Kristeligt folkepartis forslag er efter vores mening en forvrænget konsekvens af denne holdning, så forvrænget, at man i stedet for en alsidig, levende radio får en individuel propaganda. Vi mener, at det vil dræbe kreativiteten i Danmarks Radio. Man har tidligere, i det små ganske vist, forsøgt sig en lille smule i den retning med et uheldigt og ked-sommeligt resultat. Det var dengang, da man i stedet for Krydsildsudsendelserne i TV overlod til partierne selv at bestemme, hvordan de ville præsentere deres politiske synspunkter. Det er næppe for meget sagt, at det ikke blev nogen publikumssucces, og at det heller ikke var særlig velegnet til at stimulere interessen for det politiske liv. Det var en beskeden, men efter vores opfattelse tankevækkende illustration af, hvordan det i værste fald vil gå, hvis man følger kristeligt folkeparti og gør Danmarks Radio til en række individuelle propagandasendere.

Jeg tror, at det heraf må være fremgået, at vi i socialdemokratiet afviser forslaget, men vi synes naturligvis også, at det er nyttigt, at kristeligt folkepartis tanker om ytringsfrihed og alsidighed kan indgå i de samlede overvejelser, som vi skal have, når vi i løbet af et par år skal lave en ny radiolov.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil gerne rette en tak til kristeligt folkeparti. Det er et stort stykke arbejde, der er udført her. Det er ikke nemt, det er en vanskeligt håndterlig opgave at få brudt monopoliet i Danmarks Radio.

Når ministeren står her og ligesom håner alle os andre for, at vi har fremsat forslag om radioen, så vil jeg da sådan i al beskedenhed minde ministeren på, at hvis der er ét forslag, der i folketinget har fået en meget ublid behandling, så er det det, ministeren fremsatte. Jeg har snart aldrig set et forslag, som fik så ilde en medfart.

Når vi diskuterer radio så tit, er det på grund af den fantastiske ulykke, der er ved de nuværende forhold, og den ulykke kommer også til udtryk i det forslag, vi har til behandling her. Fru Birte Weiss står her nok så hånligt og siger, at de politiske udsendelser ikke blev en succes. Ja, det kommer an på, med hvilke øjne det ses. Jeg vil i al beskedenhed mene, at den udsendelse, fremskridtspartiet lavede, blev en succes af en

helt formidabel størrelsesorden. Men fru Birte Weiss behøver ikke at frygte noget, for hun har jo alle sine venner ansat i topstillinger derude.

Hvis man vil sikre alsidighed, så burde man netop tilgodese de politiske partier, der er valgt af befolkningen. Det burde simpelt hen være sådan, at der hver aften efter TV-Avisen var 10 minutter for de politiske partier, så de selv – selvfølgelig på skift – kunne producere udsendelser og informere befolkningen om, hvilke gode gerninger de har gjort.

Hvis der skal snakkes om propaganda, så skal jeg ellers love for, at der er nogle, der kan lave propaganda. Det er alle de røde eller socialister, der er ved at slå erhvervslivet og alt muligt i stykker i dette land. Det er de i hvert fald meget gode til.

Dette forslag løser selvfølgelig ikke alle problemer, men det tager fat på nogle af de problemer, der er – det er jo et detaljeret forslag, et stort forslag – og derfor synes jeg absolut, der er grund til at sige tak til kristeligt folkeparti.

Jeg vil gerne uddele lidt blomster til hr. Bertel Haarder. Han har jo indledt et felttog mod alle disse faglige møder. Nu har hr. Bertel Haarder rigtig fået skyts til kanonen her de sidste dage, skal jeg ellers sige, nu er der da faglige møder derude. Man kan undre sig en lille smule over, at det kommer fuldstændig bag på hr. Bertel Haarder, at det står så ilde til derude. Hr. Bertel Haarder er lidt selvforskyldt kommet i den situation. Jeg kan ikke lade være med at minde hr. Bertel Haarder om, at der var fire partier, der var ved at blive enige om en ny radiolov, og de fire partier var fremskridtspartiet, centrumdemokraterne, kristeligt folkeparti og det konservative folkeparti. Vi skulle have haft venstre med, så kunne vi have fået et flertal. Men hvad skete der? At venstre som sædvanlig stod af og valgte side. Man ville være sammen med socialdemokratiet. All right, det kan ikke forbavse os, men på denne baggrund kan man undre sig lidt over, at det nu pludseligt går op for hr. Bertel Haarder, hvor slemt det er. Det har vi vidst hele tiden.

Der er som sagt ting i dette forslag, som vi er meget, meget positive over for. Vi har selvfølgelig en lang række spørgsmål, vi vil stille i udvalget. Vi er positive over for, at der begynder at åbne sig mulighed for et re-

[Poulsgaard]

klamefjernsyn, som vi skulle have haft for længe siden, men det er et stort forslag, og vi må konstatere, at det går med dette forslag som med alle andre private forslag: det bliver kulet ned. Det kommer nu til en førstebehandling, og så kommer det ikke længere. Så ligger det dér i udvalget og samler støv. Det var måske en idé, om vi, der vil noget andet, der vil have brudt det monopol og få noget alsidighed i radioen, virkelig prøver at snakke sammen om det, så vi kan få lavet noget fornuftigt, noget, som befolkningen kan være tjent med. Dette forslag kunne så afgjort indgå som arbejds materiale i sådan et udvalg.

Bertel Haarder (V):

Ekstreme forslag kan sjældent gennemføres, men de kan alligevel godt være nyttige som inspiration i debatten. Til den kategori vil jeg regne dette forslag, og jeg vil derfor godt takke kristeligt folkeparti for dette debatoplæg.

Venstre har også tanker om at bryde monopollet – man kunne f. eks. begynde med en selvstændiggørelse af provinsafdelingen – så selve den del af argumentationen forstår vi godt, endskønt vi nok ikke har helt så store illusioner som kristeligt folkeparti om, at det, som kristeligt folkeparti kalder ensidigheden i Danmarks Radio, har sin eneste årsag i dette, at der er radiomonopol. Det tror jeg ikke partiet har ret i, men som debatoplæg mener jeg absolut det er inspirerende.

Den hollandske ordning, som her er skrevet af, kan man kalde ekstremt demokratisk. Den svarer sådan set til det hollandske system med flydende skolepenge, som også er en måde, hvorpå hollænderne har formået at leve i et land med vidt forskellige synspunkter, med meget store åndelige kløfter. Når vi kommer til spørgsmålet: kan det omplantes til Danmark, kan vi bruge noget lignende herhjemme, så kan vi ikke lade være at påpege nogle faremomenter ved forslaget.

F. eks. forudsætter det en ganske betydelig radioaktivisme i samfundet. Vi skal ikke bare have Socialistisk Lytter- & Fjernseerforbund og Aktive Lyttere og Seere og de organisationer, vi har i forvejen. Vi må også have et liberalt lytter- og fjernseerforbund og et radikalt lytter- og fjernseerforbund. Vi må alle ti partier ud og lave lytterorganisationer med generalforsamlinger og kontingenter – alt

hvad remmer og tøj kan holde. Det bliver man næsten lidt træt af at tænke på. Når nogle gør det, vil alle de andre også gøre det, og hvor vidt kommer vi så?

Hvis det ikke fører til en sådan altomfattende aktivisme, kan man frygte, at det vil blive til et sygekassedemokrati. Næsten alle danskere vil være medlem af en lytterorganisation, men de vil ikke beskæftige sig med den nogen sinde. Der møder måske i promille af medlemmerne frem en gang hvert tiende år og giver et lille pip. Det vil sige, at disse lytterorganisationer kan gå hen og blive nogle syge, sløve organer, som også falder i hænderne på en ganske lille elite, og så er vi dér, hvor kristeligt folkeparti mener vi er i forvejen.

Det er altså ikke uden problemer. Det tror jeg også kristeligt folkeparti er klar over. Derfor kan jeg selvfølgelig ikke på nogen måde love, at venstre vil stemme for dette, men vi vil overveje tanken og forsøge at lade os inspirere af den. Så meget kan jeg sige.

Annelise Gotfredsen (KF):

Kristeligt folkeparti skal ikke have utak for, at vi i dag skal diskutere et forslag om en ny radio- og fjernsynslov. Dette skal ikke forstås sådan, at vi finder, at det, kristeligt folkeparti har fundet frem til, kan løse problemerne omkring Danmarks Radio. Vi tror ikke, at dette forslag er nær vidtgående nok, og vi tror, at det ville være meget vanskeligt at praktisere, men vi er glade for, at vi endnu en gang bringes til at diskutere Danmarks Radio, for det viser, at der er en både gærende og også åbenlys utilfredshed med denne statsinstitution, der som moderne medium ubestridt har så stor betydning.

Det eneste virkningsfulde er efter vor mening helt at ophæve Danmarks Radios monopol – det har vi også før stillet forslag om – og sikre et frit og selvstændigt radio- og TV-selskab. Både af hensyn til den kulturelle frihed og af hensyn til sikringen af den højest mulige kvalitet og alsidighed i den samlede programvirksomhed bør monopollet ophæves.

Jeg forstår, at kristeligt folkeparti ikke stiller sig uforstående over for reklamefinansiering, og det er også det, vi vil finde mest realistisk. Det fungerer upåklageligt i de allerfleste lande, men der kan naturligvis også dis-

[Annelise Gotfredsen]

kuterer anden form for finansiering. Det væsentlige er, at monopolet afskaffes, fordi det i enestående grad fremmer kulturel ensidighed og i givne situationer virker indskrænkende på ytringsfriheden.

Vi er netop i disse dage inde i en sådan situation, som må føre til, at folketinget må kunne indse, at Danmarks Radios monopol bør ophæves. De strejker, journalisterne i øjeblikket gennemfører over for nyhedstjenesten og andre udsendelser, viser med tydelighed monolets fallit. Ifølge en aftale, som S, V og andre partier har godkendt i radiatorådet, kan der end ikke bringes andre udsendelser i de perioder, hvor der skulle have været sendt bl. a. nyheder. Ud over den indsnævring af ytringsfriheden, der ligger i disse ulovlige strejker, er det ganske urimeligt, at befolkningen skal finde sig i en sort skærm og stum højttaler i den sendetid, som man betaler licens for. Man lader på denne måde ulovligt strejkende afgøre, hvor lidt der skal transmitteres i sendetiden, selv om der i øvrigt er personale nok til at lave fyldestgørende udsendelser.

Den konkurrencesituation, som jo også kristeligt folkeparti mener er ønskværdig, tror vi kun kan varetages fuldt ud ved en endelig ophævelse af monopollet. Alt andet vil være lapperier, der i værste fald kan forhindre en rigtig løsning, og vi kan derfor ikke støtte forslaget. Men vi er enige i den tydelige tilkendegivelse af utilfredshed med forholdene, som de er i dag.

Melchior (CD):

Jeg kan på mit partis vegne dele de betragtninger, som fru Annelise Gotfredsen har gjort gældende her om den dagsaktuelle situation i Danmarks Radio. Jeg finder det yderst belastende, at det netop skal være bærerne af det frie ord og forsvarerne for ytringsfriheden, der gang på gang skal præsentere os for ting af denne art. Mon ikke også det er noget af et misbrug af – hvis ikke et brud på så dog et misbrug af – tillidsmandsreglerne, når en ikke fast ansat person allerede kan kræves omfattet af tillidsmandsbeskyttelsen. Men det er altså ikke det, der er på dagsordenen nu.

Jeg vil gerne sige, at CD vil altid være at finde, når der herinde fremsættes forslag, som har et sigte som det, jeg har opfattet at

kristeligt folkepartis forslag har, nemlig dels at gøre et behjertet forsøg på at sikre alsidigheden i Danmarks Radios udsendelser, dels at øge forbrugerindflydelsen. Vi har derfor stor sympati for de tanker, der ligger bag forslaget.

Hvad forbrugerindflydelsen angår, tror vi dog, at det forslag, som retsforbundet gentagne gange har gjort sig til talsmand for, og som også indgår i det forslag, som CD for nogle måneder siden fik førstebehandlet herinde, nemlig direkte valg af radiatorådet ved afstemning sammen med licensbetalingen hver 3., 4. eller 5. år, er bedre egnet end det af kristeligt folkeparti her fremsatte. Det er altså ikke kun, fordi man synes, at ens egne forslag er bedre end andres, for det er faktisk retsforbundet, der har æren af at være kommet først med dette forslag. Det tror vi er bedre.

Vi tør ikke rigtig tro, at det, som kristeligt folkeparti meget velformuleret her har lagt på bordet, kan lade sig praktisere – omend skønt vi foruden godkendelse af motiverne også må erkende, at henvisningen til Holland har en væsentlig relevans. Hr. Bertel Haarder har været inde på, at Holland har andre kulturkløfter, har haft andre traditionelle udviklinger på denne mediefront, og derfor er det langt fra sikkert – og vi tror altså ikke overvejende sandsynligt – at det, der har kunnet praktiseres i Holland, kan praktiseres her.

I Sverige er man inde på lignende veje, og så vidt jeg er orienteret om, hvordan det har fungeret i Sverige, så taler man derovre meget om pampernes radio. Vi frygter, at det vil blive, skal vi sige nogle andre og måske nogle flere pampere, men at det altså vil føre til noget i den retning, hvis man følger dette forslag.

Jeg vil dog således foranlediget henstille til kulturministeren, at han inviterer kulturudvalget på en studietur til Holland. Jeg skammer mig hverken over for hr. Poulsgaard eller fremskridtspartiet eller Ekstra-Bladets medarbejder, hvis denne skulle være til stede, over at stille et sådant forslag, for man må nok erkende, at Holland står Danmark så nær trods forskellene, at noget, som er blevet praktiseret i Holland i lang tid og fortsat fungerer, må have allerstørste interesse for os at iagttage for at se, om vi kan lære noget deraf.

[Melchior]

Mit partis hovedindvending skal jeg til sidst nævne, og det er følgende: man ved, at vi ikke overbetoner den ret, som tilkommer en vælger, der har meldt sig ind i en vælgerforening. Vi synes, det er godt, at vedkommende gør det, det er en aktiv handling, men vi mener ikke, at man ved derefter at betale 100 eller 50 kr. om året i kontingent skal blive en slags »overvælger«, som får en væsentlig større indflydelse, end vælgerne i øvrigt har, gennem opstillingsret og forkastningsret af folketingsmedlemmer. Noget lignende frygter vi vil blive tilfældet her, at der vil være »overlyttere« eller »overseere«, hvis man vil forstå ordet rigtigt – nemlig dem, der har meldt sig ind i en lytter- og seerorganisation, som skal have en væsentlig større indflydelse på programmerne end alle andre lyttere og seere, der bare betaler deres licens. Det princip er vi nervøse for. Vi mener, det er uretfærdigt og urimeligt. Vi tror ikke, det fører til alsidighed heller. Det er vel også at antage med danske traditioner in mente – vi kender det fra vælgerforeningerne – at det vil være en meget begrænset procentdel af lyttere og seere, som vil melde sig ind. Vi vil så se, at visse organisationer – det kan være socialdemokratiet eller LO, det kan også være andre – som har økonomisk kraft at sætte ind bag en stor medlemshvervningskampagne, på den måde vil kunne skaffe sig en hel del medlemmer, der betaler kontingent til en sådan organisation, og som derved har købt sig til en særlig indflydelse på programmerne art og indhold. Det er vi altså nervøse for.

Men endnu en gang: al respekt for intentionerne, vi vil gerne se åbent på det i udvalget og glæde os til sammen med kulturministeren at lære det hollandske system at kende på stedet.

Ebba Strange (SF):

Enklere bliver lovgivningen omkring radioen i hvert fald ikke af dette forslag. Hvis den så blev bedre, ville man vel kunne tage de komplikationer og de besværligheder med, som ligger i forslaget. Det måtte i hvert fald være en forudsætning for at støtte det, at vi var ret sikre på, at vi fik en bedre radio, hvis vi fik gennemført dette forslag. Det er jeg temmelig overbevist om at vi ikke får.

Jeg må ganske vist indrømme, at jeg kender ikke noget til den nederlandske radios struktur – det er der nok andre end mig, der ikke gør, kan jeg forstå – men hvis den er som her beskrevet, så tiltaler den mig ikke.

Kristeligt folkeparti mener, at med den foreslåede struktur har de garanteret alsidigheden i radio- og fjernsynsudsendelserne. Jeg er meget enig med fru Birte Weiss i, at det ikke er alsidighed, man garanterer på denne måde, men det er ren og skær indoktrinering – det er bare et spørgsmål om, hvilken side den kommer fra, lidt fra den ene side og lidt fra den anden side og lidt fra den tredje side. Jeg er også enig med hr. Melchior i, at det i meget høj grad bliver dem, der har råd til det, der kan lave de mest effektive indoktrinerende udsendelser.

Jeg har den samme erfaring som fru Birte Weiss, at dengang de politiske partier selv skulle lave deres udsendelser, var der ærlig talt ikke noget at råbe hurra for. Gud fri mig – undskyld, de var meget kedsommelige for at sige det pænt.

Jeg tror, at det, det drejer sig om, er at få kvalitet i Danmarks Radio; kvalitet vil sikre alsidigheden, men det koster nogle penge. Noget af det, jeg synes er beklageligt, er faktisk, at vi af og til må undvære kvalitet i Danmarks Radio, fordi der ikke er råd til at betale for optagelsen af de udsendelser, der måske kunne være tilstrækkelig kvalitet i. Det synes jeg er meget beklageligt.

Kristeligt folkeparti er selvfølgelig, ligesom mange andre partier har været, bekymrede for alsidigheden i Danmarks Radio i øjeblikket og henviser til, at Danmarks Radio har venstreorienteret slagside. Den har vi jo hørt før, og jeg vil da godt benytte lejligheden til at sige, at jeg deler ikke den opfattelse. Også jeg kan en gang imellem savne alsidighed i Danmarks Radio, men jeg mener, at slagsiden naturligt – og egentlig også naturnødvendigt med den politiske stemning og de politiske forhold, der er i Danmark i øjeblikket – ligger på den borgerlige side.

Det skal der selvfølgelig arbejdes for, og her spiller medarbejderne naturligvis en stor rolle, men jeg tror ikke, at der vil kunne blive samlet en dygtig stab af medarbejdere til alle de mange forskellige stationer, som kristeligt folkeparti vil oprette. Jeg tror, det drejer sig om at sikre Danmarks Radio penge, sikre den en dygtig medarbejderstab og så

[Ebba Strange]

naturligvis sikre, men det lå også i SFs forslag, en større brugerindflydelse i bestyrelsen eller i rådet for Danmarks Radio. Men det skal ikke gøres på denne måde, og derfor kan vi fra SFs side ikke støtte kristeligt folkepartis forslag.

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Under overskriften »Split radioen op i moduler« brakte Fyns Tidende den 21. april 1976 en meddelelse om, at Industrirådet havde barslet med nogle tanker om at ændre loven om radio- og fjernsynsvirksomhed. Om kristeligt folkeparti har været inspireret af disse tanker, skal jeg lade være usagt, men såvel Industrirådet som forslagsstillerne er enige om, at det er Danmarks Radios struktur, der er den væsentligste årsag til, at alsidighedskravet har det svært, som det påstås. Derfor foreslås det, at et ikke nærmere fastsat antal private radio- og fjernsynsselskaber, de politiske partier samt kirker og religiøse og andre organisationer fremover skal dele sendetiden, dog med Danmarks Radio som praktiske gris. Jeg vil lige indskyde, at Industrirådet går så vidt, at lyttere og seere selv skal kunne bestemme, hvem de vil betale licens til. Så vidt går forslagsstillerne ikke, men det ville da ikke være utænkeligt, at det kunne blive næste skridt.

Omkring finansieringen har det fra forslagsstillerens side været overvejet at anvende reklameudsendelser som supplerende finansieringsform. Når dette ikke er medtaget i selve lovforslaget, er det angiveligt, fordi man ikke ønsker forslaget bedømt ud fra et så underordnet spørgsmål. Kommunisterne er helt uenige i, at reklamefjernsyn er et underordnet spørgsmål, hvilket vi igen benytter lejligheden til at fremføre ved denne første behandling.

Vi mener desuden, at forslagsstillerne lider af en helt ubegrundet medarbejderangst. Det er i øvrigt vort indtryk, at en væsentlig grund til, at forslaget er udarbejdet, er, at kristeligt folkeparti anser Danmarks Radio for at være politisk ensidig, ja, sågar for at have politisk slagside. Denne slagside, siges det i bemærkningerne, opfattes i dagens Danmark af de fleste som en slagside til fordel for den politiske venstrefløj. Forslagsstillerne mener næppe hermed, at det er NATO, EF og kapitalpolitikernes dominans i radio og TV, der

således gavner venstrefløjen. Snarere menes der nok, at det er den politiske venstrefløj, der har for gode muligheder for at komme til orde, og det kan man ikke lide.

Kommunisterne er ikke enige i, at vurderingen af slagsiden er korrekt. Vi mener, at forslagsstillerne her bygger på sand, og vi kan ikke tilslutte os forslaget.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg ville vældig gerne være høflig over for dette forslag, men jeg kan ikke sige noget pænt om det. Hvad der er brugbart i forslaget, er ikke nyt, og det nye i forslaget er helt ubrugeligt. Hr. Bertel Haarder er jo et let-tændeligt gemyt og lod til at lade sig vældig inspirere af forslaget. Må jeg ikke fraråde ham at gå for vidt i den begejstring?

Hovedpunktet i forslaget – det nye – er, at man skal fordele sendetiden mellem nogle ikke præcist angivne organisationer. Danmarks Radio skal have en del af sendetiden. Jeg går ud fra, at Danmarks Radio så til gengæld skal afskedige tre fjerdedele af sine medarbejdere, i hvert fald på journalistsiden. Men derudover skal politiske partier have sendetid, godkendte radio- og fjernsynsselskaber, kirker og religiøse organisationer og andre.

Politiske partier er aldeles uegnede til at lave radio og fjernsyn. De forsøg, der har været gjort, har udviklet sig til helt talentløs propaganda uden nogen som helst interesse. Jeg vil gerne spørge kristeligt folkeparti, når nu man siger, der skal fordeles sendetid til nogle godkendte organisationer: hvem skal det være? Kan der gives bare antydning af, hvilke former for organisationer det drejer sig om?

Er det Dansk Idræts-Forbund, der skal stå for sportsudsendelserne? Skal LO stå for, hvad der har med arbejdsmarkedet at gøre? Skal Dansk Arbejdsgiverforening lave udsendelser om lønforhold? Er det Industrirådet, der skal lave udsendelser om industriens forhold og Landbrugsrådet om landbrugets forhold, Håndværksrådet om håndværkets forhold, Danmarks Lærerforening om skoleforhold, politiet om politiets forhold? Hvad er det for organisationer, der er tænkt på, som skal lave udsendelser?

Når forslaget ikke indeholder bare den mindste antydning af dette, så bliver forsla-

[Niels Helveg Petersen]

get både uklart skrevet og uklart tænkt. Og når man så oven i købet føjer til, at også andre, helt uspecificerede kan komme på tale, så vil jeg gerne spørge, hvem det kunne være.

Når det drejer sig om kirkelige retninger og organisationer, hvem skal det da omfatte? Det skal formentlig omfatte folkekirken. Jeg går ud fra, det også skal omfatte den katolske kirke og muhamedanere, og at også det jødiske trossamfund i Danmark skal have adgang til at lave udsendelser. Jeg tror ikke, grundlæggende, at den model, der her ligger, på nogen måde vil fremme alsidigheden, men derimod propaganda og talentløshed.

Det er efter min mening sådan, at der er en indbygget og uovervindelig modsætning imellem god journalistik, også god fjernsyns- og radiojournalistik, og så de etablerede interesser i samfundet. Hvis man ophæver denne modsigelse, som man forsøger at gøre det her i forslaget, ved at overlade stoffet til de pågældende interesser selv, så har man også ophævet talentfuld journalistik.

Vi er i det radikale venstre ikke tilhængere af den radioordning, vi har. Vi har fremsat vort forslag, som snart sagt alle partier efterhånden har fremsat deres. Vi mener, man skal bryde monoopolet i Danmarks Radio. Vi skal gøre det inden for monoopolet ved at opbygge to selvstændige selskaber inden for Danmarks Radio, men vel at mærke således, at den uafhængige journalistik, friheden til at behandle stoffet kritisk og uafhængigt, ikke anfægtes.

Jens Møller (KrF):

Baggrunden for kristeligt folkepartis forslag er en realistisk vurdering af alsidigheden i Danmarks Radio og en realistisk vurdering af mulighederne for at skaffe en egentlig og virkelig alsidighed fremover.

Radorådet er den parlamentariske kontrol med Danmarks Radio, kan man sige, men som alle vel efterhånden ved, er det meget begrænset, hvilke muligheder radorådet har. Radorådet kan komme med efterkritik, dvs. at efter at udsendelserne er gået i luften og er modtaget ude omkring, så kan man kritisere dem, men man kan ikke på forhånd sige: sådan og sådan skal det være, den udsendelse ønsker vi, den udsendelse ønsker vi ikke.

Det er nok også godt, det ikke er sådan, for det ville jo fjerne friheden.

Men vi må trods alt sige, at det er heller ikke godt, som det er nu. Det er baggrunden for, at vi ikke tror, at det forslag, som andre partier er fremkommet med om licensafstemning, vil få nogen større betydning. Det er nemlig ikke det afgørende, om vi har det ene eller det andet flertal i radorådet, fordi radorådet de facto næsten ikke har noget at skulle have sagt.

Hvem er det så, der bestemmer? må man nok spørge. Her kan man selvfølgelig sige, at når det er alle, der bestemmer, så er det ingen, der bestemmer. Sådan vil det nok være i den slags store foretagender. Det er visse retninger, visse modetanker, visse ideer, der ligesom bølger frem og tilbage igennem sådan en stor virksomhed og derved er med til at bestemme, hvad der er in, hvad der er moderne, hvilke retninger man skal køre, hvordan det er med tolerance, hvem man skal være tolerant over for, og hvem man ikke behøver at være tolerant over for i den givne situation.

Der bliver sagt, at det er en nedvurdering af medarbejderne. Nej, det er det ikke. Det er bare realistisk at gøre sig klart, at medarbejderne også er mennesker og ikke engle, som nogle lader til at tro de er. De er mennesker ligesom alle os andre, og når de skal udvælge deltagere i en diskussion f. eks., ja, så må de jo vælge dem ud blandt dem, de kender, og de kredse, de kommer i. Vi ser, hvordan visse diskussionsdeltagere, næsten professionelle diskussionsdeltagere, går igen og igen og igen, og vi ser også, hvordan det meget ofte er sådan, man kan mærke det på hele stemningen, at det netop er de folk, der har stort set samme mening som de ledende, som journalisterne, der er flest af. Man vælger måske en enkelt med et modstående synspunkt, som meget ofte ikke får et ben til jorden.

Der er ikke tale om nogen anklage mod medarbejderne, sådan er det bare, det kan vi konstatere. Vi må erkende, at det er menneskeligt; sådan er det vel, fordi man arbejder ud fra det ståsted, man har, og de mennesker, man nu engang kender.

Jeg skal ikke imødegå de forskellige indvendinger, der er kommet heroppe, det vil forslagsstillernes ordfører gøre om lidt, men der er lige en enkelt ting, jeg må nævne. Der

[Jens Møller]

er flere gange henvist til de programmer, som partierne selv lavede. Det må jeg stærkt tilbagevise, det har intet med denne sag at gøre. Her var det jo partierne selv, der producerede; det er der ikke tale om i forslaget. Det var amatører, der gjorde det, stort set, og der var sat en lang række begrænsninger på, hvad man måtte, og hvad man ikke måtte i disse udsendelser, så det var næsten umuligt at lave noget, der var bare en lille smule smart. Man måtte ikke bruge musik f. eks. – bare for at nævne en ting.

Nej, hvis man vil sammenligne med noget, må man hellere sammenligne med det, vi allerede har, idet undervisningsafdelingen har en status, der i nogen grad svarer til den, vi forestiller os at de forskellige andre selskaber skal have.

Vort forslags formål er altså at sikre alsidigheden i et demokratisk styret radio og TV, så den kan fungere også i et pluralistisk samfund. Man har afprøvet det i Holland i mange år. Derfor kan det ikke hjælpe at komme og sige, det er urealistisk. De har levet med pluralismen længe. Vi påstår ikke, at denne ordning er uden fejl eller uden problemer; vi forestiller os ikke, den bliver vedtaget i den form, den ligger i her – det fremgår ganske enkelt af, at forslaget er fremsat så sent på året, at det ikke kunne vedtages, selv om man skulle ønske det. Vi opfatter dette som et bidrag til debatten om at få den bedst mulige ordning fremover for Danmarks Radio, en ordning, der kan sikre alsidighed og fairness, samtidig med at man kan lave nogle virkelig gode programmer.

Mølgaard (DR):

Man må lade forslagsstillerne, at det i hvert fald er et usædvanligt lovforslag om Danmarks Radio, der her er fremsat. Det bryder på mange måder helt afgørende med den hidtil kendte radiofonistruktur her i landet og i Norden. Det er kort sagt en ordentlig mundfuld, man her serverer for os – noget, der bestemt ikke skal opfattes som nogen bebrejdelse mod forslagsstillerne, men som en bemærkning, der begrunder, at vi oprigtigt talt må erkende langtfra at kunne overskue virkningerne af et forslag som dette.

Men retsforbundet vil meget gerne være med til at analysere forslaget nærmere i kulturudvalget og i øvrigt i den offentlige debat,

som nu forestår. Lad os få nærmere oplysninger på bordet om, hvordan systemet virker i Holland, og lad os få analyseret, i hvilket omfang virkemåden dér og den eventuelle virkemåde her kan sammenlignes. Der er trods alt en helt anden politisk, religiøs og i det hele kulturel baggrund i Holland end her, og det må medinddrages i analysen. Som i hvert fald p. t. stående uden for kulturudvalget kan jeg måske tillade mig at anføre, at der måske var brug for en Hollands-tur for kulturudvalget eller måske bedre en høring af hollændere.

Lad mig fastslå, at vi har ganske overordentlig megen sympati for forslagsstillerne tanker om at sikre forbrugerindflydelse på mediet, man vi finder ikke, at dette nødvendigvis, ja, ikke engang sikrest, skaffes via lytter- og fjernseerorganisationernes selvstændige produktion af indslag, og da slet ikke, når disses mængde fordeles efter medlemstal. Det må vel i øvrigt være berettiget at sætte et vist spørgsmålstegn ved, om disse medlemstal er så objektivt indiskutable størrelser, at der kan administreres rimeligt ud fra dem.

Vi tror, en styrelsesindflydelse og ikke en driftsplacering er sagen for forbrugere, og vi finder, at denne bør etableres ved direkte valg til radiatorådet og ikke via noget så diffust som medlemstallet i forskellige organisationer. Vi vil komme med vort eget lovforslag herom, et forslag, der efter vor opfattelse afgørende indebærer, at vi får et reelt forbrugerstyre i Danmarks Radio.

Til hr. Jens Møllers bemærkning om radiatorådets manglende indflydelse vil jeg anføre, at det afhænger dog bl. a. af radiatorådets forretningsorden, og den kunne man jo lade radiatorådet selv fastsætte.

Tilbage til kristeligt folkepartis forslag. I retsforbundets gruppe næres der nogen sympati – jeg understreger »nogen« – over for tanken om et reelt opgør med enhedsmonopolet. Tekniske muligheder og økonomiske og administrative konsekvenser bør imidlertid analyseres nøje. Jeg finder i øvrigt, at forslagens bemærkninger lider under, at der på mange steder anføres helt urimelige beskyldninger mod den nuværende institution Danmarks Radio og især dens medarbejdere. Ensidsighedsbeskyldningerne er i vidt, vidt omfang – nå ja, ensidige, enøjede. Det ville have klædt forslaget, om disse uhyrligheder var

[Mølgaard]

undgået. Men forslagsstillerne og vi har vel, når det kommer til stykket, også nogle ganske forskellige holdninger og synspunkter med hensyn til fordomsfrihed, åbenhed, alsidighed og ytringsfrihed. At man i et forslag som dette, hvor man vel 10 eller 15 gange i bemærkningerne agiterer for pluralisme, i den grad lukker øjnene for, hvor pluralistisk dagens Danmarks Radio reelt er, når den da fungerer, det er fantastisk.

Netop på grund af vor uenighed i karakteren af denne kritik mod den bestående radiofonivirksomhed er det vel, at vi ikke overstrømmende begejstret kan stille os med Dannebrog, det hollandske flag eller røde eller sorte faner i hånden og råbe hurra for dette forslag. Også vi frygter, at alsidigheden og ytringsfriheden reelt kunne indskrænkes ved forslagets gennemførelse. Vi vil tygge nærmere på det. Det skal jeg imidlertid love vil ske på en fordomsfri måde og med størst mulig analyseiver udfoldet.

Til sidst en lille sidebemærkning til de konservatives ordfører, fru Annelise Gotfredsen: hvorfor dog altid være så sur over tingenes tilstand, nu med klager over sort skærm? Hvorfor ikke med fru Annelise Gotfredsens hele indstilling til Danmarks Radios programmer i stedet glæde sig over, at så er programmerne da i hvert fald ikke røde? Det retter endda op på institutionens økonomi, som fru Annelise Gotfredsen og det konservative folkeparti nærer så megen bekymring for, så vidt jeg har forstået.

Honoré (KrF):

Kommunikation er en meget stor magtfaktor i det moderne samfund. De, som behersker kommunikationsmidlerne, behersker store dele af samfundet. De har mulighed for at påvirke andre organisationer og politiske partier. De har mulighed for at forme befolkningens holdninger og stillingtagen. Derfor mener vi, det er meget vigtigt, at vi grundigt analyserer den magt, som vi har givet Danmarks Radio med den nuværende monopolstilling, som Danmarks Radio har.

Vi mener, at den fundamentale fejl og mulighederne for magtmisbrug ligger i selve strukturen. I det øjeblik vi har en monopolradio og et monopol-TV, er det strukturelt givet, at de, som laver udsendelserne, bestemmer udsendelsernes indhold. De har

magt, og ikke en magt, som de har fået mandat til fra samfundet, men en magt, som de mere eller mindre tilfældigt har fået, fordi de nu har kunnet komme ind i dette system og blive medarbejdere i det.

I dette ligger der – og det burde man forstå – ikke nogen anklage imod den enkelte radiomedarbejder, han være sig borgerlig eller socialistisk, fordi han udøver magt simpelt hen i kraft af, at det er ham, der laver disse udsendelser. Der er intet personligt angreb på noget menneske, kun en konstatering af, at systemet som sådant uundgåeligt medfører, at medarbejderne har adgang til at udøve et effektivt kommunikationsformynderi over for hele samfundet, fordi det er hele samfundet, der rammes af disse magtfulde elektroniske medier. Det er en bemærkning til flere af ordførerne, som har været inde på, at her var der anklager mod Danmarks Radios medarbejdere. Det er en konstatering af en svaghed ved hele monopolstrukturen, ikke et angreb på nogen enkeltperson.

Der er mange, der har optrådt i dag som forsvarere for det bestående monopol, og det har først og fremmest været repræsentanter for socialdemokratiet og socialistiske partier. Man kan så spørge, hvad grunden er til, at de med næb og kløer vil forsvare dette monopol. Jeg tror, at en medvirkende årsag til dette varme forsvar for et monopol fra disse partiers side er, at de mener, at dette monopol, som det fungerer, er til fordel for dem selv og deres partier. Var det ikke det, så tror jeg, de ville finde væsentlige indvendinger imod dette monopol ud fra en politisk magtbetragtning.

Kulturministeren påstod, at vores forslag indskrænkede lytter- og seerorganisationernes repræsentation i radiatorådet. Det er en indvending, som jeg har vanskeligt ved at acceptere. Så vidt jeg ved, er der i det nuværende radiatoråd tre medlemmer af lytter- og seerorganisationer, og disse er vist oven i købet indvalgt i kraft af de politiske partiers velvilje. Efter kristeligt folkepartis forslag om radiatorådets sammensætning – det fremgår af vores § 8 – udpeges 6 medlemmer af lytter- og seerorganisationerne selv til radiatorådet, de udpeges direkte, de kommer ikke ind i kraft af politiske partiers velvilje, så jeg må tilbagevise ministerens indvending.

Ministerens påstår, at mindretallene ikke vil blive repræsenteret i en sådan ordning.

[Honoré]

For det første har mindretallene jo mulighed for at etablere et radio- og fjernsynsselskab og få deres synspunkter repræsenteret. For det andet er der jo intet, der forhindrer radio- og fjernsynsselskaber, der ikke er stiftet af disse pågældende mindretal, i at trække sådanne mindretal ind i udsendelserne og give dem mulighed for at fremføre deres meninger. Der er jo heller intet, der forhindrer Danmarks Radio, som fortsat vil have en del udsendelser, i at trække sådanne mindretal ind. Det ville jo svare til, at i den hollandske radioordning skulle mindretal ikke være repræsenteret. Det er der, så vidt jeg ved, ikke tale om.

Fru Birte Weiss gør sig skyldig i den misforståelse, jeg talte om før, at dette forslag er udtryk for en mistro til Danmarks Radios medarbejdere og ledelse. Det er det ikke. Det er kun en konstatering af, at selve strukturen, monopolstrukturen, giver medarbejdere og ledelse mulighed for et effektivt kommunikationsformynderi i såvel den ene som den anden retning.

Fru Birte Weiss er tilhænger af, at man fortsætter monoopolet med denne mulighed for magtmisbrug. I stedet for alsidig radio – og det må fru Birte Weiss jo mene at man har nu, den ideelle eller næsten ideelle radio, der blot trænger til nogle mindre korrekturer – skulle man få propaganda. Ja men tror fru Birte Weiss virkelig ikke, der er propaganda for øjeblikket i radioen? At man ville om-danne Danmarks Radio til en række propagandasendere, synes jeg er en påstand, som ikke uden videre bør fremføres, da den i så fald måtte gælde den hollandske radio også. Jeg har ikke indtryk af, at disse radio- og fjernsynsselskabers udsendelser og virke kan betegnes som blot propagandavirksomhed.

Jeg var glad for fremskridtspartiets velvillige holdning til vores forslag og også for, at venstre kunne se, at der i dette forslag var en stærkt demokratisk tendens; det var et debatoplæg, som venstre ville lade sig inspirere af. Det er da rigtigt, at der er nogle problemer forbundet med det, som hr. Bertel Haarder gjorde opmærksom på, at det forudsætter en »radioaktivisme«, altså at der er temmelig mange mennesker, der organiserer sig i radio- og fjernsynsselskaber, så der virkelig bliver en bred folkelig, organisatorisk baggrund for disse radio- og fjernsynsselskaber.

Jeg har, mens jeg hørte på hr. Bertel Haarders indlæg, prøvet i hovedet at sammenlægge tallene på medlemmerne i de hollandske radio- og fjernsynsselskaber, og det må blive omkring 2 millioner medlemmer af disse selskaber; ud af en befolkning på 13 millioner indbyggere er altså ca. hver sjette indbygger medlem. Kunne vi opnå noget lignende i Danmark, så skulle der altså være 800.000–900.000 medlemmer.

Fru Annelise Gotfredsen mente, at man i stedet for vores forslag burde ophæve Danmarks Radios monopol og stifte et helt nyt radio- og TV-selskab. Spørgsmålet er, om man på den måde ville få den tilstrækkelig brede alsidighed, om blot det at have et ekstra radio- og TV-selskab ville løse problemerne. Vi giver mulighed for en hel vifte af selvstændige programproducerende, uafhængige, forbrugerejede enheder, og jeg synes, man får en langt større og mere alsidig ophævelse af monoopolet med hensyn til programansvar i vores forslag end ved blot at have et enkelt radio- og TV-selskab. Kristeligt folkepartis forslag ville jo medføre i hvert fald et sted mellem 5 og 10 radioselskaber; det ville da give en større virkning.

Jeg var også glad for hr. Melchior's udtalelse om, at kulturudvalget foranlediget af vort forslag burde studere den hollandske ordning nærmere, et forslag, som også retsforbundets ordfører, hr. Mølgaard, var inde på. Det er et forslag, som jeg synes virkelig fortjener nærmere overvejelse.

SFs ordfører og Danmarks kommunistiske partis ordfører var modstandere af forslaget, og fru Ebba Strange mente, det ville medføre indoktrinering. Spørgsmålet er imidlertid, om den nuværende ordning ikke medfører indoktrinering og netop en manipulerende indoktrinering, idet medarbejderne kan påvirke seere og lyttere uden klart at redegøre for, på hvilken baggrund de taler og udvælger stoffet og stiller spørgsmål, hvorimod vores forslag er et ærligt forslag, idet man efter det skal bekende kulør og derfor giver folk mulighed for i højere grad at tage det med i deres vurdering af det, der kommer.

Tiden tillader mig desværre ikke at komme nærmere ind på de andre indlæg. Hvis der bliver en anden omgang, vil jeg prøve på at besvare hr. Niels Helveg Petersens spørgsmål. Hvis jeg ikke når det, kan jeg svare på dem i en senere udvalgsbehandling.

Melchior (CD):

Både fru Ebba Strange og hr. Niels Helveg Petersen var inde på, at de udsendelser, partierne hidtil har fået lov til at lave, ikke animerer til at fortsætte ad den vej. Det vil jeg give de to ordførere ret i, men på den anden side må jeg da erklære mig enig med hr. Jens Møller i, at det ikke er nogen retningsnorm for, hvad der kan gøres, hvis man organiserer sig som her foreslået, og hvis man anskaffer, opdyrker, engagerer den nødvendige ekspertise, så jeg synes ikke, den indvending er gangbar.

Det, der egentlig kalder mig herop, var fru Ebba Stranges meget markante sætning, at kvalitet sikrer alsidighed. Det lyder dejligt – fru Ebba Strange er jo altid meget velformuleret, og jeg lytter med interesse både til form og indhold – men jeg må protestere her. Nu er kvalitetskriterier i det hele taget temmelig vanskelige at beskrive og fastsætte, men jeg vil da indrømme, der er forskel på skidt og kanel, på god kvalitet og dårlig kvalitet; det er bare godt, at det ikke er mig, der skal afgøre, hvor forskellen i alle tilfælde ligger. Men at kvalitet skulle sikre alsidighed, vil jeg bestride at fru Ebba Strange kan holde fast ved, og jeg vil gerne give et eksempel for ikke bare at hugge ud i luften.

Ingen nægter vel, at Danmarks Radios ene korrespondent i USA, hr. Christian Winther, har sans for kvalitet og besidder kvalitet, og at mange af hans udsendelser er båret af kvalitet, men de er knageme ikke alsidige. Man kan bare lytte – det bør man gøre, og vi må skaffe os dem både i kulturudvalget og mange andre steder – til de udsendelser, hr. Christian Winther har sendt hjem de sidste otte dage om Tremileøen og det uheld, der skete dér. Jeg kunne give mange eksempler herfra, men jeg skal bare give ét som svar til fru Ebba Strange. Denne korrespondent omtalte i mandags en debat, der havde været om søndagen i USA med professor Norman Rasmussen og en modstander, en anden fysisk eller kemisk professor, som mente det modsatte af professor Norman Rasmussen, og så hørte man først – sikkert loyalt gengivet – hvad professor Norman Rasmussen havde sagt, men så udtalte Christian Winther: til disse synspunkter havde den anden professor, altså modstanderen, følgende dræbende argumenter: og så kom det modsatte

synspunkt. En grov sammenblanding af referat og kommentar. Det interesserer ikke Danmarks lyttere, og det tilkommer ikke hr. Christian Winther at meddele Danmarks lyttere, hvilke synspunkter han finder dræbende, og hvilke han finder livgivende. Man kan ikke sige, det ikke er kvalitet, men det er misbrug af mediet. Det er grov manipulation, én blandt mange i løbet af nogle ganske få dage. Jeg håber, at fru Ebba Strange således foranlediget måske vil modificere eller overveje, om hun kan stå ved den kulturpolitiske erklæring, hun kom frem med dér. Lad mig slutte med at sige, at jeg har forstået de øvrige medlemmer af kulturudvalget, inklusive formanden, sådan, at vi nu kan se frem til, at kulturministeren – det er jo ikke noget, vi andre kan bestemme – i begyndelsen af den kommende samling fremsætter regeringens forslag. Jeg hilser derfor det i dag behandlede forslag velkommen på linje med en række andre, og så håber jeg, at vi virkelig alvorligt kan tage generaldebatten i efteråret og vinteren 1979-80, således at vi engang til foråret 1980 kan være nået frem til et virkelig godt resultat.

Birte Weiss (S):

Jeg synes, at hr. Honoré modsiger sig selv en ganske god del. På den ene side reagerer hr. Honoré indigneret på forudsigelser, der går ud på, at kristeligt folkepartis forslag i sin konsekvens kan komme til at betyde, at alsidighed bliver afløst af individuel propaganda. Det er den ene type argument, som hr. Honoré bruger.

Men på den anden side fremfører hr. Honoré også som en kvalitet ved kristeligt folkepartis forslag, at det, som han selv brugte udtrykket, ville resultere i en ærlig radio, fordi man på forhånd ville vide, hvad det er for en tendens, den pågældende journalist eller medarbejder har og dermed også den pågældende udsendelse.

Jeg må opfordre hr. Honoré til at vælge, om han vil argumentere til den ene eller til den anden side, for det er selvmodsigende og mod hinanden stridende argumenter, og man kan anstændigvis ikke argumentere for begge holdninger på én gang.

Poulsgaard (FP):

[Poulsgaard]

Hr. Mølgaard mente, at vi skulle glæde os over en sort skærm. Nu er vi da så heldige, at vi aldrig har tid til at se fjernsyn, så vi kan sådan set være ligeglade, men det er jo ikke ligefrem derfor, man betaler licens. Men man kunne have glædet sig over en sort skærm, hvis det havde ført til forbedrede resultater eller til, at nogen havde mandet sig op til at slå i bordet, så det kunne høres også ude bag de tykke mure i Gyngemosen og andre steder, og så havde man haft håb om, at det nu havde været slut. Man skulle faktisk opfordre hr. Mølgaard til at læse, jeg tror, det er Jyllands-Posten i dag, hvor Claus Toksvig fra London prøver at ironisere lidt over, hvor besværligt det må være at udføre arbejdet i forbindelse med EF-valget, fordi det nu falder på en søndag. Det er medarbejderindflydelse, når det er ude i det fuldstændig groteske.

Men så vil jeg også glæde hr. Melchior, der sagde, at selv i nærværelse af fremskridtspartiet, var han ikke bange for at foreslå en tur til Holland. Så vil jeg ærlig talt sige til hr. Melchior, at hvis det havde noget formål, altså hvis man kunne overbevise de dér røde socialister – men det kan man jo ikke, det ved vi godt – men så alle os andre fornuftbetonede herinde, kunne vi i hvert fald tage sådan en tur til Holland. Jeg synes, det ville være meget fornuftigt at deltage i sådan en tur. Men de, der er så glade for de bestående tilstande, har deres venner til at sidde der, hvorfor skulle de lave om? Det ville da være åndssvagt. Men jeg synes, vi skulle tage den tur til Holland, hr. Melchior.

I de fem år, jeg har været herinde, har jeg lært at forstå, at man ligger under for eksperternes tyranni – og det gælder også de medlemmer, der var oppe her i dag, bortset fra hr. Jens Møller og til en vis grad måske hr. Melchior – for alle var enige om, at de politiske udsendelser var noget makværk. Hvem i himlens navn har sagt det? Ja, det er nogle kloge hoveder ude i Radioen, fordi de blev sure, men befolkningen har i hvert fald ikke sagt det; ifølge nogle seerundersøgelser har disse udsendelser absolut været seværdige. Men når hr. Niels Helveg Petersen snakker om talentløshed, vil jeg da gerne medgive hr. Niels Helveg Petersen, at de udsendelser, der blev lavet, dengang hr. Hilmar Baunsgaard var statsminister, da nogle journalister udsurgte ham, var talentløshed sat i højsædet.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg vil gerne sige til hr. Honoré, at når vi taler om et selvstændigt selskab, er det ikke et statsstyret selskab, men et kommercielt TV-selskab, vi tænker på, idet vi mener, at den konkurrence, der vil være om forbrugerne, nok skal sikre den alsidighed, som Danmarks Radio ikke formår.

Jeg har ligesom hr. Melchior lagt mærke til denne udsendelse fra Christian Winther, og jeg regner da også med, at disse forløbelsler, som jeg vil kalde det for, vil få visse konsekvenser for ham.

Til hr. Mølgaard vil jeg sige, at vi naturligvis ikke ønsker, at andre synspunkter skal undertrykkes, og jeg har da lov til at lukke for mit fjernsyn, hvis jeg ikke kan lide det, der kommer på det, men jeg finder det urimeligt, at ulovligt strejkende skal bestemme, om der er et program på min skærm i den sendetid, som jeg har betalt for.

Ebba Strange (SF):

Jeg kan ikke glæde hr. Melchior så meget, at jeg vil modificere min udtalelse, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at udbyde den. Jeg har ikke hverken set eller hørt Christian Winther her på det sidste og skal derfor ikke kommentere det eksempel, hr. Melchior kom med, men vil sige, at jeg aldrig har ment, at alsidighed var knyttet til en enkelt person. Jeg mener – også når det drejer sig om Danmarks Radio og Danmarks fjernsyn – at personer må have lov at stå for det, de siger, og det, de mener, og jeg er ikke så bange for sammenblandingen af referat og kommentar, især ikke hvis det fremgår af udsendelsen, hvornår der refereres, og hvornår der kommenteres. Alsidigheden mener jeg skal komme til udtryk i ansættelsespolitikken, ved at man ansætter mennesker, der er dygtige inden for deres respektive områder, og som ved at dække et bredt spekter af forskellige emner på forskellig måde sikrer, at den samlede information og den samlede påvirkning, vi får ud gennem radioen og fjernsynet, er alsidig. Jeg har aldrig ment, at den enkelte person og for så vidt heller ikke den enkelte udsendelse skulle repræsentere alsidighed. Jeg har selvfølgelig, så vidt det har været mig muligt, prøvet at følge med i bl. a. centrum-demokraternes støtte til den forening, der prøver at analysere de forskelli-

[Ebba Strange]

ge udsendelser og vurdere deres alsidighed, og jeg synes, man griber problemet helt forkert an, for det er ikke for mig at se et spørgsmål om at hive en enlig udsendelse ud og sige, den er ensidig – jeg synes, det er i orden, at den er ensidig – men det samlede billede, vi får, skulle give en vis alsidighed, og det tror jeg kun vi kan opnå, hvis vi ansætter folk, der er dygtige på deres forskellige områder. Det er derfor, jeg siger, at kvaliteten sikrer alsidigheden.

Niels Helveg Petersen (RV):

Hr. Jens Møller sagde i sit indlæg, at radiatorådet, som vi kender det, faktisk ikke har noget at skulle have sagt, og jeg vil føje til: nej, heldigvis. Dets indflydelse er i realiteten ikke nær så stor som på papiret, og det er egentlig også noget af det bedste, man kan sige om den nuværende radioordning, for hvis det radiatoråd, vi har, så splittet og så stort set inkompetent det er, havde mere at skulle have sagt, ville problemerne være langt større.

Problemet med radiatorådet er ikke, at det har så meget at skulle have sagt, problemet er, at der fra radiatorådets virksomhed og de stort set helt forvirrede diskussioner, der finder sted dér, kommer en negativ, dårlig indflydelse på klimaet i huset, som er i strid med det, som bør være enhver god ledelses opgave, nemlig at inspirere medarbejderne til at yde deres bedste.

Det, der egentlig bringer mig herop, er, at hr. Honoré ikke havde mulighed for i første omgang at svare på det spørgsmål, jeg stillede. Tværs over dette forslag står der et spørgsmål aldeles ubesvaret: hvem er det, der skal godkendes? Hvem er de kirkelige organisationer? Hvem er de andre, der skal godkendes? Hvem er det, der får lov til at få sendetid? Hvem er det, ministeren skal godkende, og som skal have tildelt sendetid? Så længe der ikke er gjort noget som helst forsøg på at besvare dette helt centrale spørgsmål, er dette forslag i virkeligheden aldeles umuligt at vurdere. Men selv om man fik det at vide, vil jeg sige, at selve konstruktionen tilmed er gal.

Mølgaard (DR):

Selv om det halvvejs var med beklagelse – men også kun halvvejs, for det var også med

en vis taknemlighed – at hr. Niels Helveg Petersen kunne konstatere, at radiatorådet ikke havde den store indflydelse, synes jeg egentlig heller ikke, det er så lidt at være nået dertil. Vi har set tidligere radiatoråd, der har kunnet øve en direkte medindflydelse og ikke kun medindflydelse, men indflydelse og magtudøvelse, så der har kunnet foregå en bevidst kørt manipulation over for driften i endnu højere grad, end der overhovedet er mulighed for i dag, og det er dog nogle skridt frem i den rigtige retning, man dér har taget, og som gør, at man skal være forsigtig for ikke at få lavet nogle skridt, der kun er tilbageskridt til en tidligere ordning.

Til hr. Poulsaard må jeg sige, at jeg ikke sagde, vi alle sammen skulle glæde os over den sorte skærm. Jeg sagde helt direkte til fru Annelise Gotfredsen, at jeg ikke rigtig forstod, at fru Annelise Gotfredsen med sin indstilling ikke trods alt glædede sig, og det er selvfølgelig ikke alene møttet på fru Annelise Gotfredsen, men på alle; for alle, der er vrede over programmernes indoktrinering, burde vel p.t. glæde sig over, at der ikke indoktrineres nu i nyhedsudsendelserne. Jeg hører ikke selv til den kategori, og jeg beklager arbejdsstandsningen.

Hr. Christian Winther er blevet fremdraget for sin programvirksomhed i USA, og hele diskussionen om, hvordan der kommunikeres om ulykken, har jo i det hele i offentligheden været meget oppe til debat. Jeg synes, Christian Winther-eksemplet er godt som eksempel på, at man netop har en pluralisme i nyhedsformidlingen, for Christian Winthers røst står jo ikke alene i kommunikationen om, hvad det er, der er foregået derovre i USA. Jeg synes, det trods alt er glædeligt, at Harrisburghændelsen ikke ensidigt er blevet betegnet som en midlertidigt ændret driftsform ved den reaktor, der er til stede, men også er blevet betegnet som den ulykke, det faktisk er.

(Kort bemærkning).

Melchior (CD):

Fru Ebba Strange følger nu ikke godt nok med i CDs synspunkter vedrørende det store medium dér. Vi er nemlig enige om, at kvalitet selvfølgelig ikke er knyttet til en enkelt person, heller ikke alsidighed. Kvalitet og alsidighed er heller ikke knyttet til en enkelt

[Melchior]

udsendelse; det siger vi klart. Hvis den organisation, fru Ebba Strange hentydede til, nøjedes med at analysere en enkelt udsendelse om et tema, ville jeg deltage i kritikken deraf, for det er aldeles uberettiget. Det må være en årgang af en avis, en måned af en avis eller en årgang af et tidsskrift, der er afgørende.

CD og SF er også enige om, at der skal ansættes dygtige folk i radioen, men hvor ligger garantien for alsidighed i, at folk er dygtige? Hverken de, der ansætter medarbejderne, eller de, der laver udsendelserne, er beviseligt alsidige, fordi de er dygtige. Røde Mor er bestemt dygtige, men er de alsidige? Det er de ikke. Hr. Vedel Petersen er bestemt dygtig, men er han alsidig af den grund? Hr. Glistrup – for at tage en kollega herindefra – er bestemt dygtig, men er han alsidig af den grund? Når vi diskuterer et kulturemne her i dag – og jeg er glad for at måtte krydse klinger med fru Ebba Strange – vil jeg gerne sige, at der kun i det politiske indseende, som nemlig er befolkningens indseende med, hvad der foregår, ligger en garanti for alsidighed. CD er slet ikke rabiater i vores radio-TV-politik: vi ønsker kun de af radio-rådet selv vedtagne publiceringsregler så nogenlunde overholdt. Mere vilde er vi slet ikke på kareten.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Kun for lige én gang til at gentage, at alsidigheden for mig ikke er knyttet til én person. Jeg mener, én person kan være ensidig, men hvis man sikrer sig en stab af dygtige medarbejdere, der vil samarbejde med hinanden, sikrer man en alsidighed ved at ansætte disse dygtige medarbejdere, der hver for sig udmærket godt kan være temmelig ensidige.

Bertel Haarder (V):

Fru Ebba Strange gentog i sit tidligere indlæg den gamle spøg at påstå, at Radioen er højreorienteret, og det er den måske også i forhold til fru Ebba Strange, men det, der er relevant, er at vurdere, hvad Radioen er i forhold til befolkningen. Det har man jo spurgt befolkningen om utallige gange, og ifølge disse undersøgelser er Radioen notorisk venstredrejet.

Det er måske slet ikke så mærkeligt, for det er jo den generation af 30–40-årige med begyndende grå hår ved tindingerne, som dominerer i Danmarks Radio, på universiteterne og alle mulige andre steder, hvor der skete en personaleeksplosion i 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne. Det skal nok gå af dem senere hen, men her sidder vi altså med en medarbejderstab, som gennemgående er venstredrejet; det er et af de karakteristika, der er ved den tid, vi lever i. Det kan såmænd godt være, at man, selv om man gennemførte kristeligt folkepartis forslag og mange andre gode forslag, stadig væk ville ende med nogle medarbejderstabe, ligegyldigt om man så delte det op i 12 forskellige radioer, hvor der gennemgående ville være denne almindeligt herskende mening: lidt omkring Oprør fra Midten og lidt af de dér ting, man nu skal mene. Det ville dominere, ligegyldigt om vi så havde 12 radiostationer, og derfor er der behov for kritik. Derfor er der et behov for, at den frihed, de har, bliver afbalanceret af en kritik, ikke en kritik, hvor man står med øksen over hovedet, men af en kritik.

Derfor forstår jeg slet ikke hr. Niels Helveg Petersens mærkelige profil i denne sag, hvor han slet ikke mener, Radioen kan tåle den kritik, og hvor han altså stiller det op, som om det er så forfærdeligt, at vi kritiserer, hvad der sker i Danmarks Radio i radio-rådet. Lad mig bare nævne Carsten Overskovs morgenfortællinger i sidste uge i Radioen kl. 7. Det må da være ganske rimeligt, at der er et sted, hvor man kan kanalisere en kritik mod det fuldstændig talentløse bras, vi dér blev udsat for. Jeg forstår slet ikke hr. Niels Helveg Petersens holdning. Jeg mener, hverken den kan forsvares ud fra kvalitetsmæssige eller demokratiske synspunkter.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det er muligt, at den danske befolkning vurderer Danmarks Radio som venstredrejet – så er spørgsmålet, på baggrund af hvilke spørgsmål den har gjort det, og det kan vi ikke gå ind i en lang debat om i en kort bemærkning – men jeg vil gøre hr. Bertel Haarder opmærksom på, at det faktisk i højere grad er hans parti end mit parti, der henter

folketskandidater i Danmarks Radio i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Det skyldes simpelt hen, at venstre henter sine folketskandidater blandt folk, som trives bedst i strid, som godt kan lide at gå imod strømmen, og som ikke følger den floktendens, der i øvrigt dominerer på disse kulturinstitutioner.

Honoré (KrF):

Jeg har endnu ikke fået noget svar fra kulturministeren, der kunne godtgøre, på hvilken måde kristeligt folkeparti stillede lytter- og seerorganisationerne ringere end under den nuværende radioordning. Det vil jeg bede kulturministeren svare på.

Hr. Niels Helveg Petersens udtalelse fik jeg ikke svaret på. Hr. Niels Helveg Petersen mente, at de politiske partier er uegnede til at lave radio og TV, og det skulle altså være et argument imod dette forslag. Nu ville de politiske partier ikke få så megen sendetid, så det grundlæggende ville præge en sådan radioordning, men selv om de politiske partier i Danmark p.t. eller de fleste af dem måske er uegnede til at lave radio eller fjernsyn, er der jo intet, der siger, at de ikke ved at få noget mere træning og bistand efterhånden kunne lave nogle seværdige udsendelser i TV eller radioudsendelser, som mange mennesker var interesseret i at høre på.

Så spørger hr. Niels Helveg Petersen, hvad det er for organisationer, der skal have sendetider, som betegnes med »andre organisationer«. Med »andre organisationer« tænker jeg her først og fremmest på organisationer baseret på en eller anden livsanskuelse, idet de organisationer, der her er tale om, som skal have sendetid, hovedsagelig er valgt på et livsanskuelsesmæssigt plan, og organisationer, hvis livsanskuelse ikke blev dækket ind, som havde en vis prægning, skulle så have mulighed for at komme til; det kunne være f. eks. ateistiske organisationer.

Hr. Niels Helveg Petersen mener, at der er en indbygget modsætning mellem god journalistik og indbyggede interesseorganisationer. Det er der måske nok, selv om jeg ikke ved, hvor generelt det er. Det er da meget muligt, at en talentfuld journalist kan peppe

en interesseorganisations blad, f. eks. LO-bladet, op, så det bliver et læseværdigt blad; det vil jeg slet ikke udelukke kan være tilfældet, men jeg tror ikke, man kan sige det så generelt. Det, der er talt om i vores forslag, er imidlertid primært nogle radio- og TV-selskaber, der ikke kan betegnes som interesseorganisationer, men derfor kan de udmærket godt have nogle gode journalister og have en god journalistik.

Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at så længe han ikke vidste, hvad jeg mente med »andre organisationer«, var det umuligt at bedømme forslaget. Men disse andre organisationer får jo altså kun en begrænset sendetid, så det er ikke hjertet af vores forslag, der her er tale om.

Men så sagde hr. Niels Helveg Petersen, at selv om han ikke vidste, hvad jeg mente med andre organisationer, mente han nu alligevel at kunne sige, at forslaget ikke kunne bruges, og det er selvfølgelig et standpunkt.

Fru Birte Weiss mente, at jeg var inkonsekvent i forbindelse med alsidighed, fordi jeg reagerede på en forudsigelse af, at alsidighed nu skulle afløses af propaganda. Efter min mening afløses alsidighed ikke af et eller andet. Jeg bestrider, at vi har en tilstrækkelig alsidighed under den nuværende ordning, fordi det simpelt hen af strukturelle, monopolagtige grunde ikke er muligt med sådan en alsidighed, simpelt hen, så alsidighed afløses ikke af noget andet. Det, der sker, er, at en skjult, en ikke-indrømmet, en ikke-afdækket, en ikke-vedstået tendens, som er uundgåelig, og som er manipulation, fordi den er skjult, vil blive afløst af en kendt, en indrømmet tendens, for så vidt der er en tendens. Så deri er intet selvmodsigende.

Det er da rigtig – og det er til fru Annelise Gotfredsen – at vi vil få større alsidighed, hvis vi får en kommerciel radio og TV, i forhold til den nuværende ordning. Større alsidighed – ja men spørgsmålet er, om alsidigheden bliver stor nok på den måde, for de udsendelser, som vil blive foretrukket af de kommercielle grupper, der står bag ved et sådant alternativt radio og TV, vil nok foretrække bestemte former for udsendelser, bestemte mennesker. Derfor tror jeg ikke, vi ville få en så stor alsidighed, som man ville opnå gennem vores forslag.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Spørgsmålet om »hvem« går ikke kun på, hvilke andre organisationer, men også på hvad det er for nogle kommende forbrugerejede og forbrugerstyrede radio- og fjernsynsselskaber. Hvad skal det være for nogen? Skal det bare være på basis af medlemstal, folkelige organisationer, og skal det så hovedsagelig være LO, SID, HK, De Danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger, for nu at tage nogle af de meget talstærke organisationer, der findes her i landet? Går det helt og holdent på medlemskab og størrelse? Og i så fald finder hr. Honoré så, at det bliver særligt alsidigt?

(Kort bemærkning).

Honoré (KrF):

Disse lytter- og fjernsynsselskaber kan ikke bestå af store eksisterende organisationer af den ene eller anden art, men det er organisationer, der opbygges alene med det formål at sørge for radio- og fjernsynsudsendelser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Karlskov Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

*Meddelelser fra formanden:***Anden næstformand (Karlskov Jensen):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Landbrugs- og fiskeriudvalget har afgivet:

Betænkning over forslag til lov om midlertidige statstilskud til visse strukturforbedringer m.m. inden for fiskeriet. (Lovforslag nr. L 162).

Landbrugs- og fiskeriudvalget har endvidere afgivet:

Betænkning over forslag til lov om midlertidig statsstøtte til fiskerfartøjers ophør med deltagelse i dansk erhvervsfiskeri. (Lovforslag nr. L 163).

Landbrugs- og fiskeriudvalget har endelig afgivet:

Betænkning over forslag til lov om regulering af fiskeriet. (Lovforslag nr. L 164).
Eksemplarer vil blive omdelt.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Skatte- og afgiftsudv. (3/4 79):

Udtræder: Glistrup
Nyt medl.: Glensgård

Udv. for forretningsordenen (3/4 79):

Udtræder: Hjortnæs
Nyt medl.: Poul Dalsager

Arbejdsmarkedsudvalget (4/4 79):

Udtræder: Lawaetz
Ny stedf.: Knud Lind
Udtræder: Otto Mørch
Ny stedf.: Bolvig

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 5. april, kl. 13.00.

Angående dagsordenen henviste anden næstformand til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 16.15